

Publicerad 2017-06-11 20:23 av lodjuret/seglare

Ibland, när en börjar spontanskriva en text, är det omöjligt att tro sig ens veta vart den tar en. Den bara tränger sig på en och trugar om att få bli skriven, som ett par vädjande hundögon och under lugg.

Replik, som ur ett väder kommet

En vän till Henrik, du vet han med mustasch, som solar tennis, sa en gång något jag väl aldrig skall glömma. Det var på en restaurang förstås. De hade just ätit färdigt när jag kom förbi, genom fönstret såg hur de drack sin dessert. Jag som tidigare aldrig väl visat prov på mod, tog det till mig och steg in. Som det var en varm dag och svetten dröp en smula i min panna, jag torkade den med en näsduk. När jag var vid deras bord, drog jag i tystnad ut en stol och slog mig ned. När sköterskan till slut kom, beställde jag ett stort glas mjölk, en tallrik spenat och några varma fiskar till den stekta potatisen. Under väntetiden låtsades dessa väl såta vänner som upprätthålla en nu något mer ansträngd yta av glättighet, litet besvärade sådär av mitt plötsliga uppdykande. 'Han har aldrig verkat förstå ens några maner (1) av det mera underförstådda', tycktes deras utbytta blickar verka vilja antyda.

(1, Manér stavas det egentligen, bara att surfplattan har sin egen agenda.)

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lodjuret/seglare med Poeter.se id #4809 innehar upphovsrätten